

UZASADNIENIE

Powód (...) (...)w W. w pozwie przeciwko T. K. domagał się zapłaty kwoty 4.295,87 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 4025,87 zł od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu, w tym oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania powód podniósł, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym (...) Bank (...) S.A. w dniu 25 sierpnia 2011 roku umowy kredytowej o nr (...). Pomimo precyzyjnie ustalonych w umowie zasad zwrotu pożyczonej kwoty pozwany nie wywiązał się z warunków umowy. W dniu (...) roku wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na rzecz powoda. Na zobowiązanie T. K. składa się kwota 4.025,87 złotych tytułem kapitału i odsetek od kapitału wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia następnego po dniu wniesieniu pozwu do dnia zapłaty oraz kwota 270 złotych tytułem kosztów dochodzenia zaległej należności (koszty upomnień i wezwań).

Pozwany T. K. zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na termin rozprawy, nie usprawiedliwił swoje nieobecności, nie złożył odpowiedzi na pozew i nie zajął żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 25 sierpnia 2011 roku T. K. zawarł z (...) Bankiem S.A. we W. umowę pożyczki gotówkowej o nr (...), na mocy której otrzymał on pożyczkę w kwocie 3.307 złotych.

(dowód: umowa pożyczki k. 6-13)

Powód (...) (...)w W. w dniu 17 stycznia 2018 roku skierował do pozwanego T. K. zawiadomienie o cesji wierzytelności i wezwanie do zapłaty kwoty 4.285,20 złotych. O cesji wierzytelności pozwanego poinformował również wierzyciel pierwotny (...) Bank (...) S.A. – w piśmie z dnia 17 stycznia 2018 roku.

(dowód: zawiadomienie k. 4, wezwanie k. 5)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie z przepisem art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. W sytuacji gdy wierzytelność została stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności również powinien być pismem stwierdzony (art. 511 k.c.)

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanego wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości.

Powód, mimo że w uzasadnieniu pozwu powołał się na umowę przelewu wierzytelności jaką zawarł z (...) Bank (...) S.A. w dniu 27 grudnia 2017 roku i na podstawie której nabył wierzytelność, jaka przysługiwała cedentowi wobec pozwanego z tytułu zawartej umowy pożyczki o nr (...), nie przedłożył umowy przelewu wierzytelności. Brak jest więc obecnie jakichkolwiek dowodów potwierdzających fakt zawarcia umowy przelewu wierzytelności, jak również danych konkretyzujących przedmiot tej umowy. Jednocześnie nie sposób uznać, aby pismo zatytułowane „zawiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności” mogło skutecznie zastąpić umowę przelewu wierzytelności.

Powód nie udowodnił więc, a to na nim zgodnie z przepisem art. 6 k.c., spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie, ani faktu nabycia wierzytelności, która przysługiwała cedentowi względem pozwanego, jak również istnienia wierzytelności i wysokości należności dochodzonej pozwem.

Pozwany T. K. został zawiadomiony o terminie rozprawy, nie złożył odpowiedzi na pozew, nie wyraził stanowiska w sprawie, nie usprawiedliwił swego niestawiennictwa. Powyższe jednakże nie zwalniało sądu od badania roszczenia powoda pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 r. (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania. W warunkach niniejszej sprawy brak jest podstaw do takiego przyjęcia.

Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, aby przysługiwała mu względem pozwanego wierzytelność dochodzona pozwem, dlatego też wobec braku dowodów potwierdzających nabycie wierzytelności dochodzonej pozwem na podstawie art. 6 k.c. powództwo zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., dn. (...)